

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 lutego 2016 r.

Pozycja 106

POSTANOWIENIE z dnia 29 października 2015 r. Sygn. akt Ts 281/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Marek Zubik,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej T.P.,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 10 sierpnia 2015 r. (data nadania) radca prawny T.P. zakwestionował postanowienie Sądu Najwyższego z maja 2015 r.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. W pozwie z lutego 2011 r. powód domagał się zasądzenia od skarżącego kwoty 477,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. W marcu 2011 r. Sąd Rejonowy L. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Od tego orzeczenia skarżący wniósł sprzeciw. Wyrokiem z lipca 2012 r., sprostowanym postanowieniem z września 2012 r., Sąd Rejonowy L. z siedzibą w Ś. zasądził od skarżącego na rzecz powoda żadaną przez niego kwotę wraz z odsetkami ustawowymi od 9 lutego 2011 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu. Wyrokiem z maja 2013 r. Sąd Okręgowy w L. (dalej: Sąd Okręgowy w L., sąd drugiej instancji) oddalił apelację, którą skarżący wniósł od orzeczenia sądu pierwszej instancji. Z kolei postanowieniem z maja 2015 r. Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z maja 2013 r. Sąd Najwyższy orzekł, że zarzuty sformułowane w skardze dotyczą ustalenia faktów i oceny dowodów dokonanych przez sąd drugiej instancji.

Jak twierdzi skarżący, „[z]askarżone postanowienie nie spełnia kryterium sprawiedliwego (art. 45 ust. 1 Konstytucji) z tego powodu, że zarzuty nie zostały zbadane, a argumentacja zawarta w (...) postanowieniu, nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w związku z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r.

w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności lub praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i art. 46 oraz art. 47 ustawy o TK.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji merytoryczne rozpoznanie skargi jest możliwe tylko wtedy, gdy do naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw doszło na skutek wydania rozstrzygnięcia w sprawie skarżącego, przy czym naruszenie to musi wynikać z zastosowania przez organy orzekające w sprawie przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, który jest niezgodny z Konstytucją. Innymi słowy, naruszenie wolności lub praw konstytucyjnych, których ochrony skarżący chce dochodzić w trybie skargi konstytucyjnej, powinno wynikać z niekonstytucyjnej treści przepisu zastosowanego przy rozpatrywaniu sprawy skarżącego. Celem skargi jest bowiem usunięcie z systemu prawa przepisu niezgodnego z Konstytucją, którego stosowanie skutkuje naruszeniem chronionych konstytucyjnie wolności lub praw. Zgodnie z brzmieniem art. 79 ust. 1 Konstytucji skarga konstytucyjna jest skargą na przepis prawa, a Trybunał Konstytucyjny nie pełni funkcji kolejnej instancji odwoławczej, tzn. nie bada zgodności z prawem ani słuszności rozstrzygnięć wydanych przez organy orzekające w sprawie wnoszącego skargę.

Przedmiotem skargi może być zatem przepis lub zrekonstruowana norma prawna, których zastosowanie doprowadziło do naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności skarżącego. Z tego względu art. 47 ust. 1 ustawy o TK wymaga, by skarga zawierała „dokładne określenie ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją”. Dopiero orzeczenie Trybunału stwierdzające niekonstytucyjność przepisu lub zrekonstruowanej normy prawnej, zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji, jest podstawą do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia, co w konsekwencji ma doprowadzić do zniesienia istniejącego stanu naruszenia chronionych konstytucyjnie praw lub wolności. Skarżący zobowiązany jest również wskazać, w jaki sposób przepis będący przedmiotem skargi konstytucyjnej narusza przysługujące mu konstytucyjne prawa i wolności (art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK).

Rozpatrywana skarga konstytucyjna nie spełnia powyższych warunków. Skarżący nie wskazał bowiem przepisu, który byłby podstawą orzeczeń wydanych w jego sprawie i naruszał przysługujące mu prawa i wolności. W konsekwencji nie przedstawił zarzutu niekonstytucyjności normy prawnej. Z treści skargi konstytucyjnej wynika natomiast jednoznacznie, że skarżący zakwestionował zasadność postanowienia Sądu Najwyższego z maja 2015 r.

Tak sformułowanej skardze konstytucyjnej, jako niespełniającej podstawowych przesłanek określonych w art. 79 Konstytucji oraz art. 47 ustawy o TK, należało – na podstawie art. 49 w zw. z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK – odmówić nadania dalszego biegu.

Z tych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.